

1

Jeg dompa da jeg var tolv forde jeg fikk unge med fadern. Det var i 1983. Jeg var borte fra skolen i ett år. Nå ska jeg ha en ny en. Dattera mi er downsynderom. Hu er hemma. Jeg dompa i aenklasse åsså, da jeg var sju, for jeg kunne lese (og den gangen pissa jeg på meg åsså). Jeg skulle gått i ellefteklasse og gjort klar til å gå opp i tolvte så jeg kan ta eksamen. Men det gjør jeg ikke. Jeg går i nine.

Jeg blei utvist bare forde jeg ska ha unge og det er urettferdi. Jeg hakke gjort no!

Jeg heter Claireece Precious Jones. Jeg veit ikke hvof- for jeg sier det. Det er vel forde jeg ikke veit hvor langt jeg kommer til å gå med denne fortellinga, eller om det er non fortelling i det hele tatt eller hvoffor jeg prater om det, om jeg kommer til å byne fra bynelsen eller fra aktrat nå eller to uker fra nå. To uker fra nå? Du kan gjøre aktrat hva du vil når du prater eller skriver, det ække som å leve, når du bare kan gjøre det du gjør. Non bare forteller i vei og det er helt høl i hue og bare jug. Men jeg ska prøve å fortelle orntli og sant, ellers er det vel faen ingen vits i? Det er da nok jug og faenskap som det er her i verden?

Ja vel, så det er altså torsdag den 24. september 1987 og jeg går nerover gangen. Jeg ser ålreit ut, lokter ålreit – friskt, reint. Det er varnt men jeg tar ikke av meg skinnjakka samma hvor varnt det er, den kan bli rappa eller borte. «Indianersommer» sier Mr Wicher. Jeg veit ikke hvoffor han kaller det det. Det han mener er at det er dritvarnt, over 30 grader, som en dag midt på sommern. Og det er null, helt null komma null niks, lufteanlegg i denne fordømmade kåken her. Kåken jeg prater om er så klart I.S. 146 på 134. Street mellom Lenox Avenue og Adam Clayton Powell Jr Boulevard. Jeg går nerover gangen fra vårt eget klasserom og ska ha matte i første time. Jeg fatter ikke hvoffor dem ska ha et sånt drittfag som matte i første time. Kanskje for å bli ferdi med det. Matte er enkeli ikke så ille som jeg regna med. Jeg lissom bare detter inn i klasserommet og setter meg, vi hakke faste plasser i Mr Wichers timer, vi kan sitte der vi vil. Jeg sitter på samma plassen hver dag, helt bakerst, siste på rekka, helt nere ved døra. Enda jeg veit at bakdøra er låst. Jeg maser ikke på Mr Wicher. Han maser ikke på meg heller, ikke nå lenger. Første dagen san «Jaha, da slår vi opp på side 122.» Jeg lea ikke på en lillefinger. «Miss Jones,» san, «jeg ba deg slå opp på side 122.» Jeg sa «Jeg er vel faen ikke dævvhørt, din jævel!» Hele klassen lo. Han blei klin rø. Han smalt knyttneven i boka og sa «Prøv å oppfør deg orntli!» Han er en liten hvit tass, bare omtrent 1.60 høy. Ei knehøne, som modern ville sakt. Jeg så pån og sa «Jeg kan smelle jeg åsså. Ska vi smelle om kapp?» Jeg løfta opp boka og smaltn hart i pulten. Og hele klassen lo igjen. Han sa «Miss Jones jeg ville sette pris på om du forlot klasserommet

MED EN GANG.» Jeg sa «Jeg går faen ikkeno sted før det ringer, din kødd. Jeg har kommet for å lære matte og det er jobben din å undervise meg.» Da sån ut som ei runnpult fitte i tryne. Han ante ikke hva han skulle gjøre. Han prøvde å ta seg sammen, være kul, og sa «Ja vel, hvis du vil lære så får du ta det litt med ro –» «Jeg tar det helt med ro,» sa jeg. Så san «Hvis du vil lære så får du ti stille og slå opp i boka di.» Han var klin rø i tryne, sto og rista. Jeg gadd ikke å stresse mer. Jeg hadde vinni. Trudde jeg da.

Det var ikke meninga å driten ut ellerno, men jeg kunne ikke la lærern, ikke noen, få vite at side 122 ser ut som side 152, 22, 3, 6, 5 – at alle sidne ser kliss like ut. Åsså vil jeg så gjerne lære. Hver dag sier jeg til meg sjæl at det kommer til å skje no, et eller aent sånn som på TV. At det ska gå opp et lys for meg eller noen kommer til å trekke meg med lissom – sånn at jeg kan lære no, ta igjen de andre, bli helt normal, sette meg helt forrerst i klasserommet. Bare at den dagen har det ikke vært ennå.

Men dette var den første dagen det jeg har prata om nå. I dag ække den første dagen og som jeg sa så var jeg på vei til mattetimen da Mrs Lichenstein huka meg inn fra gangen og inn på kontoret sitt. Jeg blei dritsur for enkeli så liker jeg matte enda jeg ikke gjør no, ikke åpner boka engang. Jeg bare sitter der i femti minutter. Jeg lager ikke uro. Det er mer sånn at jeg kjefter på dem andre innfotte hvis dem bråker. «Håll kjeft for faen,» sier jeg. «Så det går an å få lært no her.» Først ler dem og prøver lissom å få meg til å bli med på å drite ut Mr Wicher og forstyrre undervisninga. Så reiser jeg meg

og sier «Håll kjeft for faen så det går an å få lært no her!» Svartingene som lager bråk ser helt pling ut, Mr Wicher ser helt pling ut. Men jeg er ganske diger, over 1.70 høy, veier mer enn hundre kilo. Gutta er redd meg. «Jævla iddiotnigger,» sier jeg til en av dem som driver å herjer, «Sitt ned og ikke oppfør deg som en tulling.» Mr Wicher ser på meg, forvirra men takknemli. Jeg er omtrent sånn som purken for Mr Wicher. Jeg passer på lov og orden. Jeg likern, jeg later som vi er gift og bor sammen i Weschesser, hvor det nå er hen.

Jeg kan se på øya hans at Mr Wicher liker meg åsså. Jeg skulle ønske jeg kunne fortelle at alle sidne ser like ut, men det kan jeg ikke. Jeg får ganske gode karakterer. Det pleier jeg å få. Jeg skulle så gjerne vært ferdi på denne forpulte skolen her så jeg kunne bynt på vidregående og fått tatt eksamen.

Men jeg sitter altså på Mrs Lichensteins kontor. Hu ser på meg, jeg ser på henne. Jeg sier ikke et pip. Til slutt sira «Jaså Claireece, vi har en liten gjest i anmarsj, skjønner jeg?» Bare at det er lissom ikke et spørsmål, *hu* forteller *meg* det. Jeg sier ikke et pip nå heller. Hu stirrer på meg fra bak det digre skrivebordet, hu sitter med de hvite hurpehenda sine folda på bordplata.

«Claireece.»

Alle kaller meg Precious. Jeg har tre navn – Claireece Precious Jones. Det er bare sånne jævler som jeg hater som kaller meg Claireece.

«Hvor gammel er du Claireece?»

Forbanna hvite meggefitta sitter der med mappa mi på skrivebordet. Jeg ser det nok. Jeg ække helt teit heller. Kjerringa veit godt hvor gammel jeg er.

«Som sekstenåring er du jo mmm nokså mmm,» hu kremter, «*gammel* til å gå i niende klasse.»

Jeg sier ikke et pip nå heller. Hvisa veit så mye så fåra bare prate.

«Hør her Claireece, du er gravid, ikke sant?»

Nå spørre gitt, det ække mer enn ti sekunder sia hora *visste* åssen det var med meg.

«Claireece?»

Nå prøvera å smiske og greier.

«Claireece, jeg snakker til deg.»

Jeg sier ikke et pip. Faens hore ølegger mattetimen for meg. Jeg liker mattetimene. Mr Wicher liker at jeg er der, trenger meg for å hålle kustus på niggerbøllene. Han er kul, stiller i kul dress hver eneste dag. Ser ikke ut som de andre rasshøla av non lærere når han møter opp på skolen.

«Jeg vil ikke gå glipp av mer av mattetimen,» sier jeg til Mrs Rasshøl Lichenstein.

Hu ser på meg som jeg sa at jeg var hypp på å suge kukken på ei bikkje ellerno. Hva er det enkeli som feiler hu derre bøttefitta? (Det er det modern kaller kvinnfolk hu ikke liker, bøttefitter. Jeg skjønner på en måte hva som menes med det men ikke helt. Men jeg syns det låter bra så jeg sier det jeg åsså.)

Jeg reiser meg for å gå, Mrs Lichenstein ber meg sitte ned er du snill, hu ække helt ferdi med meg ennå. Men jeg er ferdi med henne, det er det a ikke skjønner.

«Og dette er barn nummer *to*?» sira. Jeg lurur på hva mer som står i den mappa med navnet mitt på. Jeg hater den dama.

«Jeg tror vi får ta en foreldrekonferanse på dette Claireece – jeg, du og din mor.»

«Hva ska det være godt for?» sier jeg. «Jeg hakke gjort no. Jeg gjør alle leksene mine. Det ække no gærernt med meg. Jeg har gode karakterer.»

Mrs Lichenstein ser på meg som jeg hadde tre armer eller det lokta pyton av musa mi ellerno.

Hva har modern der å gjøre har jeg lyst til å si. Hva skalla der å gjøre? Men jeg sier det ikke. Jeg sier bare «Modern hakke tid.»

«Nei vel, men kanskje vi kunne avtale at jeg kom hjem til dere –» Hu må ha sett på uttrykket i ansiktet mitt at jeg hadde klinta rett ner hvisa hadde sakt ett or til. Komme hjem til oss! Faen så nysgjerrig hu er blitt! Jævla snokekjerring! Ikke planer! Vi kommer vel faen ikke hjem til deg i Weschesser eller hvor i helvete sånne jævler som dere bor hen. Nå har jeg faen meg hørt *det* og. Den hvite hurpa vil komme på besøk!

«Nei vel, Claireece, men da er jeg redd jeg blir nødt til å utvise deg –»

«For hva da?»

«Du er gravid og –»

«Du kanke utvise meg bare forde jeg ska ha unge, det har du ikke rett til!»

«Men du viser jo absolutt ingen samarbeidsvilje, Claireece –»

Jeg bøyde meg fram over bordet. Jeg hadde tenkt til å nappe den feite ræva hennes opp av stolen. Hu prøvde å vri seg unna og ramla bakover og begynte å skrike på vakta, HJÆLP, HJÆLP!

Jeg var ute av døra og ute på gata og kunne ennå høre at kjerringa hylte og skreik, HJÆLP, HJÆLP!

«Precious!» Det er modern som brøler til meg.

Jeg svarer ikke. Hu har stirra på magan min. Jeg veit hva som kommer. Jeg bare fortsetter å vaske opp. Vi har hatt stekt kylling, potetmos, brun saus, grønne bønner og loff til midda. Jeg veit ikke hvor mange månter jeg er på vei. Jeg gidder ikke stå her og høre modern kalle meg ludder. Hyle og skrike på meg dagen lang sånn som sist. Ludder! Ei slu lita sklie, det er det du er! Hva ere du har drivi på med? Hvem? Hvem? Hveeeeeem? som bikkja i en Disney-film jeg så en gang. Hveem? Jaså, så du vil vite hvem som –

«Claireece Precious Jones jeg snakker til deg!»

Jeg svarer ikke nå heller. Jeg sto her ved oppvaskbenken sist jeg skulle ha unge da veene kom, *bæng!* Oj! Bæng! Jeg hadde aldri kjent makan til jævelskap før. Panna mi blei kliss våt av svette, veene dro til meg i magan, så var det akkurat som dem gikk og satte seg og hvilte litt, men så kom dem tilbake og klinte til igjen, enda hardere enn før! Og hu derre der sto og *skreik* til meg «Ludder! Forbanna ludder! Forpulte fitte! Dette ække tel å tru, du har faenimeg gått og vifta med rompestjerten her rett foran nesa på meg.» Veene dro til meg igjen, så var det *hu* som dro til meg. Jeg ligger på gølve og stønner «Mamma, vær så snill, vær så snill Mamma, vær så snill! Mamma! Mamma! Mamma! MAMMA!» Og så TUPPER modern til meg i hue! «Hore! Hore!» skrikera. Men så kommer Miss West som bor neri gangen og dunderer på døra og roper «Mary! Mary! Hva

ere du driver med? Haru tenkt til å drepe jenta? Hu trenger hjelp, ikke juling, eru helt gæern!»

Da sa modern «Hu skulle ha sakt det, ata skulle ha ungel!»

«Men herrejesusmaria, vissteru ikke det? *Jeg* visste det, hele gården visste det. Eru helt borte, eller –»

«Kom ikke her og fortell meg om dattera mi –»

«Ni-en-en! Ni-en-en! Ni-en-en!» Nå vare Miss West som skreik. Hu kalte modern et kjøtt hue.

Veene tråkka runt på meg nå. Trampa runt på meg. Jeg kanke se høre, jeg bare skriker «Mamma! Mamma!»

Noen mannfolk, sånne derre ambulansetyper, ikke ser jeg dem og ikke hører jeg at dem kommer inn. Men jeg lokker opp øya og der stårn. En spansk fyr i utrykningsuniform. Han legger ei pute under hue på meg og klemmer begge skuldra mine ner mot golve. Jeg har krølla meg sammen til en ball forde det gjør så vont. Han sier «SLAPP AV!» Veene hogger meg i filler med kniv og han spanjakken står der og prater om å slappe av!

Han stryker meg over panna og legger den andre hånda mot magan min. «Hva heter du?» spør han. «Hæ?» sier jeg. «Navnet ditt?» «Precious,» sier jeg. «Precious,» siern, «det ække langt igjen nå. Det er viktig at du trøkker på, hører du hva jeg sier jenta mi, når jævelskapen kommer igjen så må du gi på alt du kan. Trøkk på, Preshecita. *Trøkk.*»

Og det gjorde jeg.

Og helt fra den gangen har jeg leita etter non med ansiktet og øya hans hos spanske folk. Han hadde samma